

Satikšanās brīnums

Garīgās pārdomas gada iesākumā

Saprotams, ka mēs nezinām, kāds būs šis jaunais gads, un ko tas nesīs mūsu dzīvēs. Mēs varam sevi nolikt tikai Dieva rokās un paļauties.

Mīlie ārlavnieki!

Ir iesācies jauns kalendārais gads. Mums tas ir tā Kunga žēlastības gads, nevis kārtējā lapa, kuru pāršķiram savā dzīves kalendārā. Visa dzīve ir Kunga žēlastības dota, tāpat kā katra nodzīvotā diena, nedēļa, mēnesis vai gads. Un mēs mācāmies būt pateicīgi par visām lietām, kas ar mums notiek. Saprotams, ka mēs nezinām, kāds būs šis jaunais gads, un ko tas nesīs mūsu dzīvēs. Mēs varam sevi nolikt tikai Dieva rokās un paļauties.

Kā sacīts 37. Psalmā:

*„Paļaujies uz Kungu un dari labu,
tad tu mitīsi zemē un ganīsies droši!
Priecājies Kungā, un viņš dos, ko tava sirds vēlas!
Atklāj Kungam savu ceļu,
paļaujies uz viņu, un viņš darīs –
kā gaismai viņš liks tavai taisnībai aust
un tavai tiesai kā dienvidu spīdēt!”*

Šajās vēstules rindās vēlētos dalīties ar jums dažās garīgās pārdomās par Ārlavas draudzi jaunā gada iesākumā.

Visupirms es vēlētos uzsvērt to, par ko mēs varam būt pateicīgi. Un šajā ziņā, manuprāt, ka katram no jums sirdī ir kāda pateicība Dievam. Es gribētu sacīt, ka Ārlavas draudze, lai cik maza tā šķistu, un cik to ikdienā apmeklē dievlūdzēji, ir kā tāds brīnums, jo saved kopā ļaudis no visdažādākajām apkārtnes vietām. Tiešā tuvumā dzīvo pavisam maz ļaužu. Ikvienam, kurš grib sasniegt Ārlavas baznīcu ir jāmēro ceļš ar automašīnu no Valdemārpils, Nogales, Īves, Dundagas, Rojas vai Talsiem, vai citām tālākām

Katra satikšanās mums visiem kopā ir kā mazs brīnums.

apkārtnes vietām. Katra satikšanās mums visiem kopā ir kā mazs brīnums. Paldies par visām reizēm, kad esam varējuši svinēt kopā dievkalpojumus!

Aizvadītajā gadā, kad pulcējāmies kopā baznīcas atjaunošanas un jubilejas dievkalpojumā, draudzei sacīju, ka Ārlavas draudze ir kā aka tuksnesī. Šī pasaule ir kā tuksnesis, kuram dodamies cauri, un mēs meklējam apsoltu zemi un veldzējumu. Ir skaisti, ka mums ir šī aka, pie kuras

atkal un atkal atgriezties, lai būtu spēks dzīvot tālāk. Ir pateicība Dievam, ka mums ir atjaunots dievnams. Ir tik labi, ka mēs varam smelt no šīs akas, un dot dzert tiem, kam slāpst.

Katra reize, kad mēs dodamies pie šīs akas, ir kā svētceļojums. Vēl šodien man nāk atmiņā vecie ārlavnieki, kuri devās uz baznīcu ar kājām vai velosipēdu, vai atkļuva ar *žigulīti*. Dažreiz man šķiet, ka viņu siltais un dzīves rūdītais rokas spiedienu mani neatlaiž, un mēs sastopamies labvēlīgos acu skatienos. Kopš tiem laikiem pasaule ir mainījusies, bet viņu stāsti ir devuši spēku un iedvesmu atjaunot baznīcu, un ne tikai to. Es ticu, ka viņu lūgšanas mūs svētī šodien.

Kā dzīvosim tālāk? Kāds būs šis jaunais gads? Atbildes mums dod iepriekš piesauktie psalmi vārdi. Paļaujies, tad viss būs labi! Tu mitīsi šajā zemē un ganīsies droši!

Priecāties Kungā, un viņš dos, ko tava sirds vēlas! Atklāj Kungam savu ceļu!

Es aicinu jūs katru pārdomāt tieši to, par ko jūs variet visvairāk būt pateicīgi gan savā ikdienas dzīvē, gan draudzē. Iespējams, ka mēs daudz nepiepūloties varētu

uzskaitīt to, kas mums nav, kā mums pietrūkst, vai kādas problēmas mūs ir sasniegušas. Pirms Jēzus pavairoja ļaudīm maizi un zivis, Viņš nevis uzskaitīja visus trūkumus, bet, acis pacēlis uz debesīm, pateicās Dievam, un brīnums notika.

Pacelsim arī mēs savas acis uz debesīm, pateiksimies Dievam, un noliksim sevi visu Dieva rokās šajā jaunajā, tā Kunga žēlastības gadā.

Jūsu mācītājs Mārcis